

Artikel 20.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare och av honom registreras. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats hos sekretariatet.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda femårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av fem år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje femårsperiod.

Artikel 21.

Vid utgången av varje tidrymd av fem år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för tillämpningen av denna konvention och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 22.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 20 här ovan stadgas;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbli gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 23.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation (ur 44) angående arbetslöshetsförsäkring och olika former av hjälp åt arbetslösa.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 4 juni 1934 till sitt adertonde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående arbetslöshetsförsäkring och olika former av hjälp åt arbetslösa, vilken fråga utgör den andra punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugotredje dagen i juni år ettusen niohundra trettiofyra efterföljande rekommendation:

Konferensen,

som antagit ett förslag till konvention, vilken tillförsäkrar ofrivilligt arbetslösa ersättning eller understöd;

och som anser, att detta konventionsförslag anger de minimivillkor, vilka varje försäkrings- eller hjälpsystem beträffande arbetslöshet måste uppfylla;

och som vidare anser det vara önskvärt att fastslå några allmänna principer, vilka erfarenheten visat vara bäst ägnade att främja en tillfredsställande organisation av arbetslöshetsförsäkring och hjälp åt arbetslösa;

hemställer till varje medlem att taga under överbärande följande principer och regler:

1. I länder, där det icke finnes något system av obligatorisk försäkring mot arbetslöshet, böra åtgärder vidtagas till införande snarast möjligt av ett sådant system.

2. I länder, där ett system av obligatorisk eller frivillig försäkring mot arbetslöshet är verksamt, bör ett kompletterande hjälpsystem upprättas till förmån för personer, som uttömt sin rätt till ersättning samt i vissa fall även för dem, som ännu icke förvärvat sådan rätt; detta system bör vila på annan grund än de vanliga anordningarna för hjälp åt obemedlade.

3. Varje system, som innebär utgivande åt arbetslösa av ersättning eller understöd, bör omfatta icke blott personer, som äro fullständigt arbetslösa, utan även sådana, vilkas arbetslöshet är partiell.

4. a) Försäkrings- och hjälpsystemen beträffande arbetslöshet böra snarast möjligt tillämpas på varje person, som sysselsättes enligt ett arbetsavtal, ävensom på varje person, som sysselsättes enligt ett lärlingsavtal, föreskrivande kontant betalning. I fall då undantag från denna regel synas oundgängliga, böra de begränsas till ett strängt minimum.

b) Förmånstagarna under ifrågavarande system böra omfattas av försäkringen eller tillgodonjuta hjälpen ända till den ålder, då de bliva berättigade att uppbära ålderdomspension.

c) I fall svårigheter skulle möta tillämpningen av de allmänna reglerna för arbetslöshetsförsäkring på en speciell grupp av arbetare, böra särskilda anordningar vidtagas för att möjliggöra försäkring av dessa arbetare. Dessa särskilda anordningar böra bl. a. syfta till att möjliggöra, att man med erforderlig säkerhet skall kunna konstatera förekomsten av arbetslöshet och anpassa ersättningen efter arbetarnas normala arbetsförtjänst.

d) I möjligaste mån och särskilt då tillfredsställande kontrollåtgärder kunna tillämpas, böra särskilda anordningar vidtagas för att i fall av arbetslöshet bringa hjälp åt ekonomiskt svaga, självständiga arbetare.

5. Då det finnes lämpligt fastställa ett avlöningsmaximum till begränsning av försäkringsplikten, böra ej på denna grund uteslutas andra arbetare än sådana, som uppbära en avlöning, som är tillräckligt hög att sätta dem i stånd att själva skydda sig mot risken för arbetslöshet. Det slutliga målet är nämligen att under försäkringen inbegripa alla arbetare, manuella och icke manuella, oavsett deras avlöning.

6. Den väntetid, som medges i konventionsförslaget, bör ej överskrida 26 veckors användande i en sysselsättning, som täckes av det gällande systemet, eller erläggandet av 26 veckoavgifter eller motsvarande värde under de tolv månader, som föregå sökandet av ersättning, eller alternativt 52 veckors sådan sysselsättning eller erläggandet av 52 veckoavgifter eller motsvarande värde under de tjugofyra månader, som föregå sökandet av ersättning.

7. Den tidrymd, varunder ersättning enligt den nationella lagstiftningen skall utgivas, bör vara så lång, som systemets soliditet medgiver, och varje

ansträngning bör göras att utgiva understöd, så länge sökanden har behov därav.

8. Med förbehåll för vad som rörande partiellt arbetslösa föreskrives i konventionsförslagets artiklar 3 och 7 samt i denna rekommendations moment 3, bör den karenstid, som konventionsförslaget medger, icke överskrida åtta dagar för varje arbetslöshetsperiod.

9. Då det gäller att avgöra, huruvida en åt en sökande erbjuden sysselsättning inom annat yrke, än det han förut utövat, utgör en »lämplig sysselsättning», vars avvisande kan för honom medföra av konventionen medgiven diskvalificering, böra beaktas vederbörandes tjänstetid inom föregående sysselsättning, hans utsikter att där åter finna arbete, hans yrkesutbildning och hans lämplighet för det föreslagna arbetet.

10. Frånkännande av rätten till ersättning eller understöd i fall av förlust av sysselsättning till följd av arbetsinställelse på grund av arbetstvist bör icke tillämpas i andra fall, än där sökanden är direkt intresserad i tvisten, och bör denna verkan alltid upphöra, när arbetsinställelsen upphör.

11. a) Skyldighet att delta i en kurs för yrkes- eller annan undervisning, av vars fullgörande konventionen medger att rätten till ersättning eller understöd göres beroende, bör icke åläggas i andra fall, än då den arbetslöse därav bör kunna draga fördel i fysiskt eller psykiskt avseende eller med hänsyn till sin yrkes- eller allmänna duglighet.

b) Då skyldighet ålägges arbetslös att antaga sysselsättning med hjälp-arbete, böra beaktas den arbetslöses ålder, hälsotillstånd och förut utövade yrke ävensom hans lämplighet för arbetet i fråga.

c) Såsom hjälparbeten må endast anses arbeten av exceptionell och övergående natur, vilka anordnas av offentlig myndighet med anlitan- de av medel, som särskilt anslagits till understöd åt arbetslösa.

12. En del av de medel, som anslagits till arbetslöshetsunderstöd, bör kunna användas till att underlätta de arbetslösas återförande i arbete, t. ex. genom yrkes- eller annan undervisning eller bestridande av kostnaderna för transport av arbetslösa, som finna sysselsättning i annan trakt, än där de äro bosatta.

13. Försäkringskassornas finansiella ställning bör periodiskt undersökas av vederbörande myndighet till säkerställande såvitt möjligt av deras soliditet och jämvikten mellan deras utgifter och inkomster. Systemets finansiella organisation bör såvitt möjligt vara sådan, att systemet är i stånd att ut- härda övergående växlingar i sysselsättningens omfattning utan förändring av systemets tillämpningsvillkor.

14. En krisfond bör upprättas till säkerställande under tider av särskilt svår arbetslöshet av utgivandet av de ersättningar eller understöd, som föreskrivas i den nationella lagstiftningen.

15. Åtgärder böra vidtagas för att bereda representanter för avgiftsbeta- larna delaktighet i försäkringssystemens förvaltning.

16. Lika behandling bör i förekommande fall tillämpas icke blott beträffande medborgare i medlemsstater, bundna av konventionen, utan jämväl i avseende å medborgare i medlemsstater eller andra stater, som utan att ha ratificerat konventionen, effektivt tillämpa dess bestämmelser.

17. Staterna böra genom ömsesidiga överenskommelser med sina grann- stater reglera de villkor, under vilka ersättningar och understöd skola utgi- vas till sådana arbetslösa i gränstrakter, som ha sitt hemvist inom ett land och sitt arbetsställe inom ett annat.